

egnsudviklingslov. Det kan derfor synes hastigt, der på ny stilles forslag om en revision af loven. Erfaringen har imidlertid vist, at en generel økonomisk politik, der indebærer overbeskæftigelse i store dele af landet og derfor udløser inflationære tendenser, er en forudsætning for at opnå et nogenlunde tilfredsstillende aktivitetsniveau i landets svagest udviklede områder. En sådan politik kan kun opretholdes en kortere årrække, idet den undergraver vor konkurrenceevne over for udlandet og resulterer i stigende betalingsbalancevanskeligheder. Sidste års devaluering var en del af den pris, som måtte betales for en sådan politik.

Den nuværende regering har i ord og gerning klart tilkendegivet, at den hverken kan eller vil fortsætte ad denne vej, som kun kan ende i en ny devaluering.

En sanering af den økonomiske politik bør imidlertid ikke ske på bekostning af erhvervsudvikling og beskæftigelse i de svageste egne af landet. Gennem øgede statslige incitamenter til udbygning og nyetablering af virksomheder i disse områder må der skaffes erstatning for den tilskyndelse til udflytning til områder med arbejdskraftreserver, som overophedningen af økonomien tidligere indebar.

Gennem en selektiv politik må man søge at påvirke efterspørgslen efter arbejdskraft, således at den sætter ind dér, hvor der også på længere sigt er reserver at udnytte. Herigennem vil man kunne opnå den bedst mulige udnyttelse af tilstedeværende ressourcer under en økonomisk politik, som tager fuldt hensyn til behovet for en stabilisering af omkostningsniveauet.“

Ministeren understregede, at det vil være u hensigtsmæssigt — for ikke at sige umuligt — at administrere egnsudviklingslovens støtteordninger således, at der søges etableret industri i hver kommune — eller storkommune — i egnsudviklingsområderne. I henhold til § 5, stk. 2, i den gældende lov er det pålagt egnsudviklingsrådet at træffe nærmere bestemmelse om, i hvilke lokalområder bistanden fortrinsvis bør komme til anvendelse. Motiveringen for denne bestemmelse, som selvsagt ikke har vakt begejstring alle steder, men som foreslås opretholdt uændret, er ønsket om at koncentrere udviklingsindsatsen om et begrænset antal lokaliteter, som i forvejen har et vist industrielt miljø og ligger i en sådan afstand fra hinanden, at oplandenes arbejdskraft — motoriseringen taget i betragtning — har en nogenlunde rimelig afstand fra hjem til arbejdsplads. Kun gennem en sådan koncentreret vil det være muligt at skabe en selvforstærkende udviklingstendens, idet tiltrækning af servicefunktioner, som på længere sigt må forventes at skulle skaffe beskæftigelse til en meget væsentlig del af områdets befolkning, må forudsætte, at der eksisterer eller opbygges en efterspørgsel af påregneligt og nuanceret omfang. Visse steder må en industrialisering på forhånd anses for uigennemførlig eller måske uønskelig på grund af områdets rekreative betydning. I sidstnævnte tilfælde vil